

Mál nr. 21/2021

**M og
V v/ ábyrgðartrygginga bifreiðanna A og B**

**Ágreiningur um sakarskiptingu vegna áreksturs á
Hlíðarbraut, Akurevri 13. september 2020.**

Gögn.

Málskot móttakið 12.01.2021 ásamt fylgiskjölum 1-4.
Bréf V1, dags. 08.02.2021 ásamt fylgiskjölum 1-4.

Málsatvik.

Hinn 13. september 2020 varð árekstur milli ökutækja A og B, sem M ók umrætt sinn. Í málskoti lýsir M atvikum svo að A hafi verið ekið mjög hægt og þétt við hægri brún akbrautar. Hafi hann því talið óhætt að aka fram úr A, en þá hafi A, skyndilega og án þess að gefa stefnuljós verið beygt til vinstri og í veg fyrir hann. Í athugasemdum A við málskotið kveðst hún hafa ekið ökutækinu eins langt til hægri og unnt var með tilliti til annarrar umferðar í samræmi við umferðarlög en hafi ekki verið staðsett óeðlilega langt til hægri, hún hafi svo hægt á ferðinni í þeim tilgangi að beygja til vinstri inn að bensínstöð. Þegar bifreið sem kom úr gagnstæðri átt var komin framhjá hafi hún beygt til vinstri en þá hafi B, sem var við framúrakstur, ekið á A. A viðurkennir að hafa ekki gefið stefnumerki til marks um fyrirhugaða vinstri beygju.

Ágreiningur um sakarskiptingu var lagður fyrir Tjónanefnd vátryggingafélaganna og var 1/3 hluti sakar lagður á ökumann A fyrir að gæta ekki nægilega að umferð sem á eftir kom en 2/3 sakar á M, ökumann B, fyrir ógætilegan framúrakstur. M sættir sig ekki við þá niðurstöðu og tekur í málskoti fram að hann hafi alls ekki mátt gera ráð fyrir því að A hygði á vinstri beygju, enda sé gert ráð fyrir að vinstri beygja inn að versluninni sé tekin frá gagnstæðri akstursstefnu. Með því að gefa ekki stefnumerki hafi ökumaður A jafnframt sýnt af sér stórfellt gáleysi. Þá hafi aðstæður verið með þeim hætti að ekkert hafi mælt gegn framúrakstri.

V, sem var vátryggjandi beggja bifreiða á tjónsdegi, vísar til þess að sakarskipting Tjónanefndarinnar sé í samræmi við þá venju sem hafi skapast um að þegar um framúrakstur yfir hálfbrotna miðlínu sé að ræða sé meiri sök lögð á þann sem hefur framúrakstur við þær aðstæður. Þannig sé framúrakstur yfir hálfbrotna miðlínu óheimill nema með sérstakri varúð. Hins vegar sé rétt að A beri 1/3 hluta sakar þar eð hún hafi ekki gætt nægilega að umferð sem á eftir kom.

Álit:

Af lýsingu á atvikum að dæma verður að byggja á því að A hafi hægt á ferð sinni vega fyrirhugaðrar vinstri beygju. Þá liggur fyrir að A gaf ekki stefnumerki til marks um fyrirhugaða akstursstefnu. Samkvæmt ákvæði 1. mgr. 19. gr. umferðarlaga nr. 77/2019 ber ökumanni sem hyggst beygja á vegamótum að ganga úr skugga um að það sé unnt án hættu eða óþarfa óþæginda fyrir aðra, gæta sér í lagi að umferð sem á eftir kemur og gefa stefnumerki til marks um fyrirhugaða akstursstefnu. Óumdeilt er að á vettvangi var hálfbrotna miðlína á veginum og gefur það til kynna að framúrakstur sé varhugaverður og óheimill nema með sérstakri varúð og hvílir því sérstök aðgæsluskylda á ökumönnum sem hyggja á framúrakstur við þær aðstæður. Ökumaður sem hyggur á framúrakstur skal og gæta að ákvæðum 23.–25. gr. umferðarlaga, og huga að því að unnt sé að aka fram úr öðru ökutæki án hættu, sbr. 2. mgr. 23. gr. Verður að telja að hvorugur ökumanna hafa umrætt sinn gætt nægilega að þeim aðgæsluskyldum sem á þeim hvíldu við þessar aðstæður og ber því að skipta tjóni í hlutfalli við sök þeirra, sbr. 5. gr. laga nr. 30/2019 um ökutækjatriggingar. Þykir, með hliðsjón af öllum atvikum, sök réttilega skipt til helminga.

Niðurstaða.

Hvor ökumanna ber helming sakar á umræddum árekstri.

Reykjavík 2. mars 2021
Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.